

Első fejezet: Kékfolt és csokifagyi

Néha az élet váratlan helyzet elé állít bennünket. Minden tervünk dugába dől, és felváltja valami jobb, vagy épp rosszabb. Ez történt velem is. Hogy jó lesz-e, vagy rossz? Azt egyelőre még nem tudtam.

Néhány hete a nagypapám örökre eltávozott. Mindenkit váratlanul ért, hiszen nem betegeskedett. Az örökmozgó kis öreg egyszerűen csak elaludt, és többé nem ébredt fel. Az ilyesmire nem lehet felkészülni, még akkor sem, ha tudjuk, hogy az élet elmúlással jár.

Az egész család a nagymamám nappalijában ült, és vártuk, mit szeretne bejelenteni nekünk. Apám a karosszékekben foglalt helyet egy pohár borral a kezében. Nyugodt volt, mint mindig. Szemüvegén keresztül békésen figyelte, ahogy nagyanyám leteszi a dohányzóasztalra a süteményt, majd elhelyezkedik a fotelben. Szokásához híven a szakállát simogatta, amikor elmélyülten gondolkodott.

Anyám a tízéves öcsém kezét szorongatta. David állandóan fel akart állni, hogy kimenjen a kertbe.

- Maradj nyugton! Mindjárt kimehetsz Bozonthoz - fegyelmezte anyám.

Bozont a nagyszüleim kutyája, akivel az öcsém játszani szokott. A mai napig nem jöttem rá, miért ezt a nevet adták az ebnek, hiszen rövid szőrű, egyáltalán nem volt rajta semmi bozontos. David nyaranta sok időt töltött a nagyszülőknél, így Bozonttal egészen közel álltak egymáshoz. Szinte együtt cseperedtek fel.

- Engedd csak ki, Mary! - szólalt meg a nagyi. - Őt úgysem érdekli, amit mondani szeretnék.

Anyám elengedte az örökké nyughatatlan öcsém kezét, aki azonnal elviharzott a hátsó terasz felé. Így már négyesben ültünk egymással szemben. Anyám a nagyival, én pedig apámmal szemközt, a kanapén.

- Jamina! - nézett rám komolyan a nagymamám. - A mondandóm leginkább téged érint, és őszintén remélem, hogy nem fogsz visszautasítani.

Zavartan néztem egyik szülőmről a másikra, akik teljes nyugalomban várták a folytatást. Vajon mire készülnek?

- Mit nem utasítok vissza? - kérdeztem óvatosan.

- Nagypád halála nagyon megviselt. Ezt mindannyian láthatjátok - tárta szét szomorúan vékony karjait a nagyi.

Valóban láttuk. A mindig vidám, kedves asszony most megtörten, fáradtan ült, és életemben először, valóban öregnek láttam.

- Úgy döntöttem, hogy szeretném rád hagyni az egész házat, természetesen a szállodával együtt - közölte a nagyi, én meg nagy szemekkel meredtem rá.

A bejelentés mellbe vágott. Erre aztán végképp nem számítottam.

- Hogy mi? - néztem végig értetlenül a jelenlévőkön. - De hát itt laksz, és még tudod vezetni a szállodát. Miért kellene rám hagynod?

Idegesen pattantam fel. Biztos voltam benne, hogy valami baj van. Miért nem mondják el? Csak akkor közöl az ember ilyet, ha búcsúzni akar.

A szüleim továbbra is csendben ültek, és engem bámultak. Látszott rajtuk, hogy őket nem lepte meg, amit hallottak. Ezek szerint már tudtak róla.

- Mit titkoltok? - kérdeztem anyámtól attól tartva, hogy a nagyinak valami komoly baja lehet. Hisz mi másért döntött volna így?

- Kérlek, ülj vissza, Jamina! - intett le anya. - Nem titkolunk semmit. Egyszerűen csak a nagyi kérte, hogy ő mondhassa el neked.

Leültem, és kérdőn néztem a nagymamámra, aki arcára keserű mosoly kúszott.

- Nagyapád nélkül elveszettnek érzem magam. Minden rá emlékeztet. Ez a ház, a szálloda, a kert, mind-mind a közös életünk gyümölcse, és minden nap fájdalmas emlékeket ébreszt, bárhová nézek - sóhajtott a könnyes szemmel. - Ő is azt szerette volna, ha te öröklöd meg ezt az egészet. Tudtuk, hogy képes vagy tovább vinni mindazt, amit mi itt létrehoztunk.

Annnyira szívszorító volt őt így látni. Leültem mellé, és könnyezve magamhoz öleltem. Átéreztem milyen fájdalmas lehet minden egyes nap a szeretett férfi nélkül ébrednie. Már nincs, akihez szóljon, nincs, akinek elpanaszolja a fájdalmát, vagy, ha valami bosszantja. Nincs, aki megnevegteti, akivel felidézheti a rengeteg közös emléket. Senki sem várja a vacsoránál, vagy a közös ágyban. És igen, mindenhol őt láthatja. A konyhában megszerelt csapban, a kertben ültetett fákban, a kutyaházban. Mindenben, amit a nagyapám a két kezével alkotott.

Anyám is a szemeit törölgette, apám pedig továbbra is csendben ült, és várakozott.

- Mondd, hogy nem utasítasz vissza! - kérlelt a nagyi. Szemei kipirosodtak a sírástól, ráncai elmélyültek, megtörtnek tűnt.

- Persze, hogy nem - ráztam a fejem, hisz mi mást válaszolhattam volna.

Természetesen azonnal átfutott a fejemben, hogy talán át kellett volna gondolnom, de úgysem lettem volna képes visszautasítani.

- És veled mi lesz? - kérdeztem a csontos kezét szorongatva.

- Ellához költözöm. Ő is egyedül él. A háza nagy, kényelmesen elférünk, és így legalább a városban maradhatok, és minden nap kimehetek Jack sírjához.

Ella egészen kisiskolás koruk óta a nagyi legjobb barátnője. Az asszony egy ingatlanirodát üzemeltetett, ami az egyik legnagyobbnak számított a környéken. Nagyon kedves ember, és a munkának köszönhetően máig fitt és fiatalos. El kellett ismernem, mellette jó helyen lenne a nagyim.

- Nem tudom, képes leszek-e megbirkózni a feladattal - szólaltam meg újra bizonytalanul. - És egyáltalán mikor lenne mindez?

Reméltem, bőven lesz időm megbarátkozni a gondolattal, hogy el kell hagynom Floridát, feladva eddigi életem.

- Nem muszáj azonnal ide költöznöd, kislányom - mondta apám. - Most úgyszincs szezon. Van időd felkészülni, de különben meg, szinte mindent tudsz.

- Így van. Sokszor dolgoztál már itt - bólogatott anyám. - Nem fog nehézséget okozni a szálloda üzemeltetése, hiszen talpraesett lány vagy.

Nem akartam vitába szállni velük. A recepción állni, vagy a szobákat kitakarítani nem ugyanaz, mint az egész tizennégy szobás szállodát irányítani. Igaz, nem olyan nagy, de testközelből tapasztaltam, mennyi feladattal jár az üzemeltetése.

A birtok és a ház, melyből a nagyszüleim a hotelt alakították ki, családi örökség. Valamikor egész nagy terület tartozott hozzá, de annak egy részét már régen értékesítették, de így is hatalmas volt. A felmenők korábban az egész házat lakták, de miután a nagyszüleim birtokába került, ők leválasztottak egy lakrészt saját kerttel, ahová a nagypapával költöztek. A ház nagyobbik részét pedig hosszú időn keresztül, folyamatosan átalakították szálláshellyé. A tervük működött. A patinás épület gyorsan felkapott lett a jómódú turisták körében, így az évek során bővült egy medencével, játszótérrel a gyerekek számára, és egy csodálatos arborétumszerű kerttel, aminek a végéből ki lehetett sétálni a vízpartra.

A középiskolás éveim alatt nyaranta néhány hetet itt dolgoztam, később időnként még az egyetem alatt is. Valóban ismertem a ház minden zegzugát, és a gyönyörű kisvárost is. A problémát csak az jelentette, hogy nem terveztem Dél-Karolinába költözni. Igaz, Beaufort megye mindig közel állt a szívemhez, de nem itt képzeltem el az életem. Mást álmodtam meg magamnak.

Ella néni sikerein felbuzdulva én is arról álmodoztam, hogy egyszer egy saját ingatlanirodát nyitok otthon, Floridában. Az iskola után, tapasztalatszerzés céljából azonnal elhelyezkedtem egy ingatlanos cégnél, ahol nagyon rövid időn belül előléptettek. Volt érzékem az értékesítéshez és az emberekhez. Szerettem a házak egyedi varázsát, és minden épületben megláttam azt az otthont, amire a vevőim vágytak. Valahogy mindig megéreztem, mit akarnak. Néhány remek ötlet és biztató szó után sikeres üzleteket kötöttem. Jól kerestem, és minden centet félretettem a jövőbeli céljaimra. Már nem sok kellett volna ahhoz, hogy elindulhassak a saját utamon.

Aztán ott volt még Scott is, a barátom. Ahogy ismerem, biztosan ki fog kelni magából, ha közlöm, hogy Karolinába költözök.

- Csak egyet kérnék - zökkentett ki a gondolataimból a nagyfi. - Soha ne add el! Az ingatlan maradjon a család birtokában!

- Ez természetes. Meg sem fordulna Jamina fejében, hogy eladja a birtokot - felelte anyám helyettem is, de közben engem nézett, és várta a beleegyezésem.

- Ígérem, nem fogok megválni tőle! - bólintottam sután. A gondolataim már egészen máshol jártak.

Nos, így szembesültem életem legváratlanabb helyzetével. Lényegében nem is maradt választási lehetőségem. A szüleimnek megvolt a saját életük, házuk, munkájuk. Apám gyógyszerész kutató, anyám pedig egy bankfiókot vezet. A vendéglátás távol állt tőlük. Az öcsém pedig még túl fiatal. Egyedül én jöhettem szóba.

De mi lesz így az álmaimmal? Lehet, mégsem az az utam, amit elképzeltem magamnak? Hogyan vezetek majd saját háztartást és egy hotelt? Lélekben nem készültem fel ilyesmire. Anyagi megfontolásból, huszonöt évesen még mindig a szüleimnél laktam. Igaz, egy teljesen külön lakrészben, amit az apám és a nagyapám közösen alakított ki nekem a dupla garázs fölötti tetőtérben. De akkor is... Mindig is céltudatos embernek vallottam magam, de most váratlanul kizökkentettek a jól megszokott kerékvágásból, és teljesen új helyzet elé állítottak.

Nem hittem, hogy valaha is elhagyom Floridát, a barátaimat, a munkámat és Scottot. Na igen, Scott, akivel már három éve voltunk amolyan se veled, se nélküled kapcsolatban.

Egy buliban ismerkedtünk meg, ahol ő volt a házigazda. A szülei vakációzni mentek, és Scott ezt kihasználva, nagy összeröffenést rendezett a haverjainak, meg a haverjai haverjainak és az azok haverjainak. Így kerültem oda én is a barátnőimmal.

Scott elég gyorsan kiszúrt magának, és fűzni kezdett. Tetszett a magas, vékony, de izmos fiú és az állig érő haja, amit lazán hátra simítva hordott. Kedves volt, de ugyanakkor kicsit nagyképű. Azonnal eldicsekedett azzal, hogy ügyvédként dolgozik az apja mellett, és az egyik kosárlabda csapat kapitánya. Tipikus suli szépfiúja, de nem zavart. Az már igen, hogy a népszerűsége miatt körberajongták a velem egykorú lányok.

Scott nem adta fel, később is kitartóan udvarolt, virágokkal kedveskedett, és gyakran elhívott randizni, míg végül beadtam a derekam. Jól megvoltunk, mindketten dolgoztunk, és szorgalmasan gyűjtögettünk. Azt hittem, megtaláltam életem párját, de a hónapok múlásával kezdtem úgy érezni, hogy talán mégsem ő az igazi. Rá kellett jönnöm, hogy Scott egy cseppet sem figyelmes, mindig csak magára gondolt. Folyamatosan a saját terveiről beszélt, az enyémeik egyáltalán nem érdekelték, de legalább az ő terveinek részese voltam, mint csodás, otthonülő feleség. Utáltam még csak a gondolatát is, ennek ellenére kitartottam mellette.

A következő évben Scott megvette az első, saját lakását, és kérte, költözzek hozzá, amit én különböző kifogások miatt rendre visszautasítottam. Leginkább azért, mert továbbra sem éreztem szilárdnak a kapcsolatunkat. Gyakran találtam Scottot más nők társaságában, akiket rendszerint az ügyfeleinek mondott, vagy régi családi ismerősnek. Játszottam a hiszékeny barátnő szerepét, habár magam sem tudom, miért. Talán azért, mert tényleg hinni akartam neki. Egyetlen alkalommal kértem számon, amikor a lakása ajtajában futottam össze az egyik

ilyen „ügyféllal”. Akkor Scott azt mondta, hogy a nő a kollégájának a barátnője, aki meglepetés bulit szervez a születésnapjára, és ezt beszéltek meg. Hát persze!

Miután Scott fejéhez vágtam, hogy ne nézzen ennyire hülyének, szakítottunk. Ő hangosan kiabált velem, és ostoba, féltékeny libának nevezett. Rácsaptam az ajtót, és faképnél hagytam. Két hét sem telt el, újra kibékültünk. Bizonyítékként Scott fotókat mutatott a buliról, és elnézést kért azért, amiket mondott nekem. Hittem neki, de ez újra megerősített abban, hogy nem szabad összeköltöznöm vele. Túl sok gyanúra okot adó eset történt, amit ő rendre kimagyarázott, bennem viszont csak még több kétséget ültetett el a hűségét illetően.

Ekkor valami oknál fogva fordult a kocka, és Scott kezdett el féltékenykedni. Miután az irodánál egyre több megbízást kaptam, Scott minden alkalommal számon kérte, hogy merre jártam, milyen a megbízóm, ki volt a vevő, nem kezdtek-e ki velem, mert szerinte egy ilyen bombázónak, mint én vagyok, senki sem tud ellenállni.

Scott hülyeségeket beszélt. Távol álltam attól, hogy bárki is bombázónak nevezhessen. Átlagos magasság, átlagos testalkat jellemzett, bár a rendszeres futásnak köszönhetően, inkább sportosnak mondtam volna magam. Egészen sötétbarna, hullámos hajam a derekamig ért, amit gyakran egyszerű copfban hordtam, mert így találtam praktikusnak. Egyedül talán a zöld szemem az, ami kicsit különlegesebbé tette a megjelenésem, de attól még nem váltam bombázóvá.

Egyre inkább fárasztott Scott féltékenykedése, sokat vitáztunk egymással. Emiatt már nem találkoztunk minden nap, megelégedtünk a heti két-három alkalommal. Most pedig, valószínűleg végleg külön fognak válni az útjaink.

- Szólnotok kellett volna, hogy mire készültök! - mondtam a szüleimnek az autóban, miután hazafelé tartottunk.

- Nem készültünk semmire. Nem a mi ötletünk volt - rázta szőke hullámos fürtjeit anyám. - A nagyi akarta, hogy így legyen, és mi egyetértettünk vele, de a döntés egyedül a tiéd, szívem.

- De tudtátok, hogy milyen terveim vannak. Ráadásul Scottra nem is gondoltatok? - A hangom ingerülten csengett, pedig nem is haragudtam rájuk, csak már előre ideges lettem a gondolattól, hogyan fogom Scottal közölni a hírt.

- Ugyan már! Scott és te soha nem lesztek férj és feleség, ezt te is tudod - legyintett anyám. - Az a fiú megbízhatatlan, nem is tudom, miért vagytok még együtt.

Kár volt felhozni a témát. Anyám sosem bírta Scottot, ami nem meglepő, miután Scott a legelső találkozásukkor megjegyezte, hogy korához képest milyen jól tartja magát, és csodálja a bátorságát, amiért ennyi idősen szült egy újabb gyereket. Scottnak azonnal sikerült kivívnia anyám ellenszenvét. Ráadásul a szüleim nem voltak vakok, pontosan látták, mi zajlik közöttünk, ezért időnként szóvá is tették, miért nem dobom már ki Scottot. Apám úgy mutatta ki az ellenérzését, hogy egyszerűen csak nem vett tudomást róla. Sosem ültek le

kettesben beszélgetni egy sör mellett. A köszönésen és néhány udvarias szóváltáson kívül nem igazán volt semmilyen más kapcsolat közöttük.

- Szerintem boldog leszel ott - nézett rám a visszapillantó tükörben apám. - Jól bánasz az emberekkel, kedves vagy, és szereted azt a házat. A vendéglátás neked való munka.

- Kösz, apa. Az majd kiderül - sóhajtottam, és kifelé bámultam az ablakon. Időre volt szükségem, hogy megbarátkozzak a gondolattal.

- Elköltözől otthonról? - bökött oldalba David.

- Nagyon úgy tűnik - válaszoltam egykedvűen.

- De jó, akkor lesz egy saját kecom! - örvendezett tapsikolva.

- Nana, ahhoz nekünk is lesz egy-két szavunk! - nevetett anyám. - Túl fiatal vagy a különköltözéshez.

Egy hét múlva ismét Beaufortba utaztam, hogy segítsek a nagyinak a költözésben, és el kellett mennünk az ügyvédhez is elrendezni a papírokat. Scottnak még nem mertem szólni, de nem is találkoztunk, mert állítása szerint „rendkívül elfoglalt”. Telefonon hívott, hogy megkérdezze mi újság, én pedig nem említettem a jövőbeli fontos változásokat, mely eléggé mélyen érinteni fogja őt is. Gondoltam, jobb lesz majd személyesen közölni vele a hírt. Valójában az igazság az, hogy halogattam a dolgot. Már rég túl kellett volna esnem rajta, és akkor most kevésbé lennék ennyire feszült.

Megálltam a ház előtt, ahol már ott parkolt a költöztető kocsis. Felnéztem a hatalmas épületre, amely hamarosan az enyém lesz. Fehér deszkázott falaira lassan ráfért egy festés, habár így még patinásabbnak tűnt. Magas ablakain sötétszürke zsalugáterek díszeltek. A két bejáratot terebélyes sövényfal választotta el egymástól, és egy fehér kovácsoltvas kapun keresztül lehetett átjutni az egyik kertből a másikba. Az egész épület emeleti szintjét fehér oszlopos erkély fogta körbe, helyenként terasszá kiszélesedve, ahonnan gyönyörű kilátás nyílt a környékre. Az erkély alatt kávézóasztalokkal és virágokkal díszített tornác húzódott, amely a hátsó kerthez vezetett. A ház előtt formára nyírt tuják, tearózsák és páfrányok sora vezetett egészen a lépcsőig.

- Jamina! - integetett nagymamám a tornácról. - De jó, hogy jöttél! Kérlek, engedd be a költöztetőket - kiabálta, és azzal elkezdett kitérni az ő lakrészéhez vezető elektromos kapu.

Intettem a sofőrnek, hogy hová álljon be, majd bementem a házba, ahol dobozok sorakoztak egymás hegyén-hátán.

- Ella már nagyon vár bennünket! Szia, drágám! - ölelt magához a nagyi.

- Látom, nem vártál meg, és egyedül cipelted a dobozokat - dorgáltam szelíden.

- Nem egyedül, Robert segítségével - mutatott a kert felé, ahol egy középkorú férfi az egyik fa ágait metszette. - Ő a kertész, még nem találkoztál vele. Majd bemutatom, ahogy a személyzet többi tagját is. Bár van, akiket már ismersz.

Nagyi az ajtóhoz lépett, és kitárta mindkét szárnyát, hogy a költöztetők ki tudják vinni a csomagokat.

- Na jó, akkor miben segítek? - dobtam le a táskám az egyik székre.

- A gardróbban van még néhány ruha, melyeket nem csomagoltam be. Ott találsz bőröndöt is - felelte a nagyi, és máris a két megtermett férfi felé fordult, akik az utasításait várták, én pedig felmentem az emeletre.

A nagyszüleim a lakrészüket rendkívül praktikusán alakították ki. A földszinten, a bejárattal szemben helyezkedett el a szalon - legalábbis ők így nevezték, ezért mindenki más is így hívta -, amely közepén kényelmes karosszékekkel körbevett, kis antik asztal állt. Balra nyílt a tágas konyha és az ebédlő, mellette egy fürdő. Jobbra a nappali, ahonnan ajtó vezetett a dolgozószobába, szemben pedig hatalmas üvegezett erkélyajtó, melyen keresztül a teraszra, és a hátsó kertbe lehetett kijutni. Az egész rendkívül tágas és világos. Az emeletre vezető lépcső szintén jobbra, a nappali fala mellett húzódott. Fent pedig három hálószooba, egy gardrób, és egy másik fürdőszoba kapott helyet. Az alagsorba a konyhából lehetett lejutni, ami korábban mosókonyhaként funkcionált, de nagypapám műhelyt varázsolt belőle. A konyha mögött pedig a garázs húzódott, felette nagy terasszal, ahova az egyik szobából lehetett kijutni.

Néhány női ruha lógott a vállfákon, melyeket gondosan behajtogattam az egyik bőröndbe. A gardrób teljesen kiürült. A nagyapám ruhái már nem voltak ott, sem a cipői. Nem lehetett egyszerű a nagyinak elcsomagolnia őket. Sőhajtottam egy nagyot, majd végigjártam a helyiségeket. Elképzelni sem tudtam, mit kezdek egyedül, ebben a nagy házban. Scott biztosan nem fog velem tartani, maximum hétvégenként látogat meg. Egy darabig. Utána rá fog jönni, hogy a távolság miatt nem működik a dolog. Már most szakítanunk kellene, de nem én akartam lenni az, aki megteszi az első lépést. Épp elég lesz a költözésemmel sokkolni.

Egész héten azzal vigasztaltam magam, hogy nem leszek teljesen egyedül, hisz itt lesz a nagyi és Ella is. Ráadásul a szüleim és a barátaim is bármikor eljöhetnek meglátogatni. Nem olyan borzasztó nagy a távolság.

A bőrönddel a kezemben lesétáltam a lépcsőn. A szalon lassan kiürült, már csak egy- két doboz árválkodott a fal mellett.

- Milyen figyelmetlen vagyok. Egyből befogtalak dolgozni, és meg sem kínáltalak semmivel - csicseregte a nagyi a konyhából kilépve, egy tálcát egyensúlyozva a kezében. - Gyere, egyél egy-két falatot, és hoztam kávé is.

- Ugyan, van elég dolgod. Ne fáradj még ezzel is! - háritottam mosolyogva, de a kávénak igazán örültem. - Ez pedig nem nagy segítség volt - mutattam az egy szem bőröndre, amit én pakoltam be.

- Ne aggódj! Majd segíthetsz Ellánál kipakolni. Hidd el, az is fárasztó lesz. - A nagyí leült az egyik székre, és maga elé meredve kavargatta a kávéját. Nem akartam megzavarni. Hagytam, hogy gondolatban búcsúzkodjon a szeretett otthonától.

- Ugye nem zavarnak ezek a régi bútorok? - nézett fel rám.

- Már, hogy zavarnának? Semmi pénzért nem válnék meg tőlük!

- Gondoltam, talán modernebbre szeretnéd cserélni őket.

- Eszemben sincs, hisz mindegyik gyönyörű - feleltem, és így is gondoltam. - És rátok emlékeztet - tettem hozzá.

Az impozáns méretű, igazi fából készült bútorok valóban meseszépek. Némelyiket változatos faragás díszítette, a kényelmes székeket pedig fényes, apró virágmintás huzat vonta be. Ugyanolyan, mint amiből a terasz felé vezető ablakokat díszítő drapériák.

- És Bozont? Őt is magaddal viszed? - kérdeztem, miután beugrott, hogy nem láttam a kutyát az udvaron rohángálni.

- Ó, ő már Ellánál van - nevetett fel a nagyí. - Ha tudnád, milyen nehéz volt meggyőzőm, hogy engedje be a kertjébe.

- Sejttem - kuncogtam én is, miután elképzeltem, ahogy Bozont gödröket kapar az Ella gondosan nyírt pázsitján.

- Ideje indulnunk - állt fel a nagyí, majd körülnézett. - Még nem búcsúzik el, mert holnap visszajövök, hogy a szállodában is megmutogassak mindent.

- Amúgy is bármikor jöhetsz majd - fogtam meg a táskám, és a nagyiba karolva kísértáltunk a házból.

Az én autómmal vittem el Ellához, aki már az ajtóban állva irányította a költöztetőket, hogy hová pakolják a holmikat.

- Jamina! - indult el felénk a lépcsőn.

- Ella néni! De régen láttalak!

Hosszan megöleltük egymást, majd Ella bevezetett bennünket a házba.

- Vera! - fordult a nagymamám felé. - Most már otthon vagy. Lásd vendégül az unokádat!

- Látod! Egyből munkára fog - viccelődött a nagyí. - Gyere, megmutatom, ezentúl hol fogok élni.

Ella néni háza majdnem akkora volt, mint a nagyszüleimé a szálloda résszel együtt, csak éppen ő az egész házat egyedül lakta. A nagyinak egy külön lakosztály állt rendelkezésére, amit egészen barátságosan rendeztek be. A kis nappalijából a kertbe lehetett látni, ahol Bozont már az ajtóban ülve csaholt.

- Na, gyere be szépen a gazdihoz! - nyitotta ki az ajtót a nagy, és a kutya azonnal a lábához dörgölődött örömeiben.

Bozont egy játékos, labrador keverék. Nem véletlen, hogy Daviddal olyan jól kijöttek, képesek voltak egész nap a kertben rohangálni.

- Hoztam nektek egy kis frissítőt - lépett be Ella. - Jamina, drágám! Mesélj, mi újság veled? Vera, te pedig légy szíves rendezd el a költöztetőket, mert már az utolsó dobozokat pakolják.

A nagy sóhajtván széttárta a karját, majd kísért, én pedig leültem Ella nénivel. Bronzvörös, oldalra fésült rövid haja most is olyan gondosan formázott volt, mintha most lépett ki volna a fodrászatból.

- Szegény, nagyon kivan - suttogta halkan. - Megpróbálom elterelni a figyelmét. Már egy egész sor programot kitaláltam a számára.

- Ez nagyon kedves tőled! - feleltem. - Oda kell figyelniük rá, most annyira törékeny.

- Erős nő, ne aggódj! Csak kell neki egy kis idő.

Elhallgattunk, mert lépteket hallottunk, de csak az egyik költöztető hozott be egy újabb dobozt.

- Mesélj, mi újság veled? Milyen terveid vannak a házzal? - váltott témát Ella.

- Még nincs semmi tervem. Az az igazság, hogy nagyon váratlanul ért a dolog, és még nem egészen fogtam fel - vallottam be. - Először az otthoni dolgaimat kellene elrendeznem...

- Meglesz minden szép sorban. De javaslom, ne húzd az időt. A hotelt kedvelik a turisták, ezért nem érdemes túl sokáig zárva tartani. Hidd el, jól meg fogsz élni belőle - nyugtatott Ella.

- Nem ettől tartok, csak tudod, mik voltak a terveim.

- Ugyan! - legyintett az asszony. - Ne akarj annyi gondot a nyakadba venni, ami egy ilyen ingatlaniroda üzemeltetésével jár! De, ha mégsem jön össze a vendéglátás, örömmel látlak a cégnél.

- Hát, ha már belevágok, akkor szeretném jól csinálni. Elég ciki lenne, ha csődbe vinném a családi örökséget - forgattam a szemem, amin Ella néni csak jóízűen kacagott.

Estére tényleg elfáradtam, mire nagyjából mindent kipakoltunk a dobozokból. Közben a nagy végig oktatott, hogy majd miket kell csinálnom, és mi az, amire nagyon oda kell figyelnem. A végén már zsongott a fejem a sok információtól, így mire végre ágyba kerültem, azonnal el is aludtam.

Másnap, miután elrendeztük a papírokat az ügyvédnél, visszamentünk a házhoz. El sem akartam hinni, hogy most már tényleg minden az enyém. Ez egy új kezdet, tele kihívással. Talán épp nekem való. Kezdem kicsit élvezni a dolgot. Egyből a szállodával indítottunk, ahová belépve az alkalmazottak fogadtak bennünket.

- Jamina, szeretném bemutatni neked a személyzetet - vezetett oda a nagymamám a recepciós pultnál várakozó emberekhez. - Luciát és Teresát már ismered - mutatott a két mexikói származású takarítónőre, akikkel több nyarat is végig dolgoztunk együtt.

- Miss Way, örülünk, hogy itt van - üdvözölt a két nő.

Meglepett milyen hivatalosak, hiszen korábban mindig a keresztnevemen szólítottak. Lucia ötvenes, alacsonyabb, teltebb alkat, míg Teresa magas és vékony, közel a negyvenhez. Mindketten régóta dolgoztak már a nagyszüleim alkalmazásában.

- Anita a recepciósunk, Robert pedig a kertészünk, de inkább a mindenesünk - folytatta a bemutatást a nagyi. - Mrs. Thomson, a szakácsnőnk nem tudott eljönni, mert az unokája születésnapját ünneplik, és ő süti a tortát. De vele is találkozta már. Ő pedig Max - mutatott egy fiatal fiúra -, az éjszakásunk.

Anita kedvesen mosolygott. Bájos arcú, fiatal lány, talán néhány évvel lehetett fiatalabb nálam. Hosszú, egyenes haját épp olyan kontyba tűzve hordta, mint Lucia és Teresa. Robert erősen ősült, kockás inget és kertész nadrágot viselt. Zsebéből egy pár kesztyű lógott ki.

- Örvendek, Miss Way - nyújtotta felém kérges kezét. - Ha bármiben a segítségére lehetek, csak szóljon.

- Úgy lesz. Köszönöm, Robert.

- Örülök, hogy megismerhetem - szólalt meg Max is, akit első látásra is rendkívül szimpatikusnak találtam a vörös hajával és a szeplőivel.

Csak néhány udvarias szót váltottunk egymással, aztán mentünk is tovább, később úgyis lesz időnk alaposabban megismerni egymást. Az épületben nem kellett körbevezetnie a nagyinak, hisz jól ismertem. Helyette átmentünk az ő, pontosabban most már az én lakrészembe, azon belül is a dolgozószobába, ahol a nagyi a kezembe nyomott egy füzetet.

- Ebbe mindent beleírtam. A könyvelés menetét, az összes partnerünk elérhetőségét, mikor milyen munkák esedékesek, mit hol tudsz beszerezni. Egyszóval ez lehet a mankód, amíg nem rázódasz bele - magyarázta.

- Nagyi, ez szuper! Te aztán mindenre gondoltál - derült fel az arcom, és átlapoztam a füzetet.

- De persze itt leszek a szomszédban, ha bármi gondod adódna.

- A segítséged nélkül nem is mernék belevágni ebbe az egészbe.

- Lehet picit haragszol rám, amiért így felforgattam az életed.

- Szó sincs róla, hogy gondolhatsz ilyet? - Összecsuktam a füzetet, és magamhoz öleltem őt. - Ez csak a kezdeti bizonytalanság, de hamar túl leszek rajta, és szeretném legalább olyan jól csinálni, mint ti, a nagyapával - nyugtattam az én örökké aggódó nagymamámat, de közben arra gondoltam, ha tudná, milyen gondot okozott ezzel nekem... Ám semmi pénzért nem bántottam volna meg őt.

- Jaj, majd elfelejtettem! - lépett hátra, és az asztalhoz sétált. Kihúzott egy fiókot, melyből kivett egy kulcsot, és a kezembe adta. - Az autónk kulcsa. A garázsban áll. Nekem már nincs szükségem rá. Vagy eladod, vagy megtartod. Most már az is a tiéd.

Mivel most is a saját kocsimmal jöttem, ezért nem volt szükségem másakra, de illedelmesen megköszöntem, hiszen jó szívvel adta. Később a kertben sétáltunk, és a nagyi ott is megmutatott mindent, ami fontos lehet.

- Robert a segítségedre lesz, de az a biztos, ha te is tudod, mit hol találsz. Mindkét kertet ő gondozza, nem csak a szállodáét, így nem lesz gondod a fűnyírással. Persze, amíg nem lesz egy férfi a háznál - tette hozzá csak úgy mellékesen.

- Akkor azt hiszem, Robert jó sokáig el lesz látva munkával - kuncogtam.

- Ne gondold! Itt Beaufortban is sok jóképű fiatalember van ám - kacintott a nagyi, és nevetve belém karolt. Jó nagy sétát tettünk a kellemes hűvöset adó fák között.

Miután végeztünk, visszavittem Ellához, és én is ott töltöttem az éjszakát, mert már nem akartam ilyen későn útra kelni. Reggel viszont azonnal indultam vissza Floridába. Egész úton azon gondolkoztam, hogyan közöljem Scottal a hírt. Sehogy sem akaródzott vele beszélnem, de most már nem halogathattam tovább. Végül úgy döntöttem, elhívom magamhoz vacsorára. A szüleim házában - még ha külön is lakunk - biztosan nem fog jelenetet rendezni. Hogy túlessek rajta, azonnal tárcsáztam, és kihangosítottam.

- Helló, baby! - szólt bele Scott. - Merre vagy? Már hazaértél?

- Még úton vagyok.

- Mégis miért kellett megint leutaznod oda? A múlt héten voltál - kért számon, hiszen nem közöltem vele az utazásom okát.

- Tudod, hogy milyen rossz most a nagyinak - kezdtem volna, de Scott a szavamba vágott.

- Akkor menjen anyád ápolni a lelkét. Nem a te feladatod!

- Hogy mondhatasz ilyet?

- Nem szeretem, ha a barátnőm egyedül császkál ilyen messze tőlem - próbált szépíteni a gorombaságán.

- Oké - hagytam rá. - Azért hívtalak, mert szeretném, ha együtt vacsoráznánk.

Már azt sem bántam volna, ha elutasít. Eddig se volt túl sok hangulatom az egészhez, de Scott rögtön tett róla, hogy elvegye a maradék kedvem is.

- Az jó lenne, hisz már napok óta nem láttalak! Melyik étteremben? - kérdezte, én meg fáradtan megdörzsöltem a homlokom.

- Nem étteremben, hanem nálam.

- Hm, csak nem vágysz rám, baby?

- Csak látni akarlak - válaszoltam egykedvűen.